ECLI:LV:AT:2021:0707.A420248019.10.S
Lieta Nr. A420248019, SKA-492/2021
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS
Rīgā 2021.gada 7.jūlijā

Tiesa šādā sastāvā: senatori Andris Guļāns, Dace Mita, Līvija Slica

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz pieteicēja /pers. A/ pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2019.gada 11.jūlija lēmuma Nr. 927 atzīšanu par prettiesisku, sakarā ar Valsts policijas kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 28.aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Patruļpolicijas bataljona kārtībnieks 2019.gada 16.jūnijā pieņēma lēmumu par nošķiršanu (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru pieteicējam no 2019.gada 16.jūnija plkst.16.00 līdz 2019.gada 23.jūnija plkst.16.00 uzlikts pienākums netuvoties tuvāk par 100 metriem mājokļiem /adrese A/ dzīvoklim Nr. 7 un /adrese B/ dzīvoklim Nr. 2, Rīgā, kā arī aizliegts kontaktēties ar sievu /pers. B/ un dēlu /pers. C/.

Pieteicējs sākotnējo lēmumu apstrīdēja augstākā iestādē. Ar Valsts policijas Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2019.gada 11.jūlija lēmumu Nr. 927 (turpmāk – Lēmums) sākotnējais lēmums atzīts par tiesisku.

Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, kas pieņēma pieteicējam labvēlīgu spriedumu. Tiesa spriedumā norādīja, ka konkrētajā situācijā nebija konstatējami tūlītēji draudi personas veselībai, savukārt lēmums par nošķiršanu nav pieļaujams un piemērojams līdzeklis personisko attiecību strīdu risināšanai.

Valsts policija par rajona tiesas spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību.

[2] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 28.aprīļa spriedumu, tostarp pievienojoties rajona tiesas argumentiem, pieteicēja pieteikums apmierināts. Tiesas spriedumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[2.1] No lietas materiāliem konstatējams, ka 2019.gada 16.jūnijā plkst.17.09 Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Teikas iecirknī reģistrēts pieteikums par to, ka 2019.gada 16.jūnijā no plkst.13.30 līdz plkst.13.40 /adrese B/-2, Rīgā, tiek veikts nodarījums pret sabiedrisko kārtību, notiek ģimenes konflikts.

Ierodoties notikuma vietā, policijas darbinieki, atbilstoši Lēmumā norādītajam, veicot aizsargājamās personas riska dzīvībai, brīvībai un veselībai analīzi, pieņēma policijas lēmumu par nošķiršanu (sākotnējo lēmumu).

[2.2] Saskaņā ar likuma „Par policiju" 12.panta pirmās daļas 10.[1]punktu un Ministru kabineta 2014.gada 25.marta noteikumu Nr. 161 „Kārtība, kādā novērš vardarbības draudus un nodrošina pagaidu aizsardzību pret vardarbību" (turpmāk – noteikumi Nr. 161) 1.1.apakšpunktu, policijas lēmumu par nošķiršanu var pieņemt, konstatējot tūlītējus draudus šajā mājoklī pastāvīgi dzīvojošai personai.

Tātad tas, vai tiks pieņemts lēmums, ir atkarīgs no konkrētā gadījuma apstākļiem, kurus policijas darbiniekam ir jākonstatē un jāizvērtē katrā konkrētajā situācijā. Lēmuma pieņemšanai tipiskā gadījumā nepietiek ar to vien, ka ir bijis izsaukums uz notikuma vietu un aizsargājamā persona lūdz pieņemt lēmumu par nošķiršanu. Ja lēmums tiek pieņemts, konstatētie fakti lēmumā ir jānorāda, kā arī lēmumam ir jāpievieno dokumenti, kas apstiprina konstatētos faktus.

[2.3] No Lēmuma un sākotnējā lēmuma secināms, ka policijas lēmums par nošķiršanu pieņemts 2019.gada 16.jūnijā plkst.16.00, savukārt pieteicējs paskaidrojumu ir sniedzis no plkst.16.05 līdz plkst.16.25, tātad policijas darbinieki pirms sākotnējā lēmuma pieņemšanas nav ieguvuši pieteicēja paskaidrojumu, tādējādi pārkāpjot noteikumu Nr. 161 6.2.apakšpunkta prasības.

Sākotnējā lēmumā norādīts, ka tam pievienots pieteikums, paskaidrojums un ziņojums. /pers. B/ ir iesniegusi pieteikumu, bet paskaidrojumu 2019.gada 16.jūnijā /pers. B/ nav sastādījusi. Savukārt pieteicējs paskaidrojumu policijas darbiniekiem ir sniedzis pēc sākotnējā lēmuma pieņemšanas, līdz ar ko nav saprotams, kāds paskaidrojums ir ticis pievienots sākotnējam lēmumam par nošķiršanu.

Izvērtējot /pers. B/ pieteikumā norādīto un sākotnējā lēmuma 6.punktā sniegto pieteikuma atreferējumu, konstatējams, ka, pirmkārt, sākotnējā lēmumā norādīti tādi apstākļi, uz kuriem /pers. B/ nemaz nav norādījusi, un otrkārt, policijas lēmumā par nošķiršanu nav norādīts, kad un kā tieši, ar kādiem vārdiem, pieteicējs izteicis draudus, kā izpaudusies laušanās dzīvoklī. Tādējādi policijas darbinieks ir pieņēmis lēmumu uz vispārīgu, neprecizētu apgalvojumu pamata.Policijas inspektors nebija ieguvis pietiekamu informāciju, lai secinātu, ka /pers. B/ ir saskārusies ar tūlītējiem draudiem dzīvībai, brīvībai vai veselībai.

[2.4] No paskaidrojumiem, kuri sniegti nākamajā dienā pēc policijas lēmuma par nošķiršanu pieņemšanas, neizriet, ka 2019.gada 16.jūnijā /pers. B/ ir saskārusies ar tūlītējiem draudiem viņas dzīvībai, brīvībai vai veselībai. No /pers. B/ paskaidrojuma izriet, ka pieteicējs ir vēlējies sastapt bērnu, bet /pers. B/ tikšanos atteikusi. No paskaidrojuma neizriet, ka pieteicējs viņu būtu grūstījis vai žņaudzis, kā arī nav norādīts, kādi draudi un kādiem vārdiem viņai izteikti. Arī no /pers. B/ mātes paskaidrojuma izriet vien tas, ka meita, ieraugot vīru, ieskrējusi dzīvoklī.

Gan no likuma „Par policiju" 12.[1]panta pirmās daļas 7.punkta, gan noteikumu Nr. 161 6.4.apakšpunkta kopsakarā ar minēto noteikumu 2.pielikumu izriet pienākums lēmumā par nošķiršanu norādīt pamatojumu – faktu konstatējumu un tiesību normu, saskaņā ar kuru pieņemts lēmums. Konkrētajā gadījumā sākotnējais lēmums pamatots ar atsauci uz likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas 21.punktu un 12.panta pirmās daļas 101.punktu. Nav skaidrs, kādus faktus amatpersona uzskatījusi par konstatētiem un pietiekamiem lēmuma pieņemšanai, kādus tieši draudus dzīvībai un

veselībai tā ir saskatījusi un kādēļ tos novērtējusi kā tūlītējus.

[2.5] Lēmumā citastarp norādīts, ka 2019.gada 4.aprīlī (acīmredzot domāts 4.maijā) Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Teikas iecirknī uzsākta administratīvā lietvedība par tīšu maznozīmīgu miesas bojājumu nodarījumu nodarīšanu /pers. B/, kā arī 2019.gada 19.jūnijā Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa pieņēmusi lēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību pret pieteicēju. Iestādes ieskatā minētais liecina par to, ka 2019.gada 16.jūnijā uz policijas lēmuma par nošķiršanu pieņemšanas brīdi pastāvēja reāls fiziskās vardarbības risks un draudi /pers. B/ dzīvībai un veselībai no pieteicēja puses. Tiesa nepiekrīt šādai argumentācijai.

Atbilstoši Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Teikas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas sniegtajai informācijai (2019.gada 31.oktobra vēstule Nr. 20/10/11/1-564621) 2019.gada 4.maijā elektronisko notikumu uzskaites žurnālā ar numuru ENŽ3222 reģistrēta administratīvā pārkāpuma lieta par to, ka pieteicējs, iespējams, nodarīja maznozīmīgus miesas bojājumus /pers. B/. Vēstulē norādīts, ka minētā lieta tikusi izbeigta. Valsts policija sākotnējā lēmuma pieņemšanas brīdī šādu administratīvā pārkāpuma lietu nav vērtējusi un Lēmumā iestāde nav norādījusi, kā 4.maija notikumi iestādes ieskatā attiecas uz tūlītējiem draudiem /pers. B/ dzīvībai un veselībai 2019.gada 16.jūnijā.

Apstāklis, ka Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa ir taisījusi lēmumu, ar kuru apmierinājusi /pers. B/ pieteikumu pret pieteicēju par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, nenozīmē, ka policijas lēmums par nošķiršanu bijis tiesisks. No minētā sprieduma konstatējams, ka tiesas rīcībā citastarp bija Civilprocesa likuma 250.[57]panta pirmās daļas kārtībā dots apliecinājums, kas apstiprina pieteikumā norādītos lietā nozīmīgos apstākļus un par kura apzināti nepatiesu došanu ir paredzēta krimināltiesiskā atbildība, kā arī tiesa ir ņēmusi vērā Valsts policijas 2019.gada 16.jūnijā pieņemto lēmumu par nošķiršanu.

Līdz ar to Lēmums nav tiesisks un pieteicēja pieteikums par tā atzīšanu par prettiesisku ir apmierināms.

[3] Valsts policija par apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, norādot turpmāk minētos argumentus.

[3.1] Apgabaltiesa ir sašaurināti interpretējusi likuma „Par policiju"12.panta pirmās daļas 10.[1]punktā noteikto policijas darbinieku tiesību apjomu.

[3.2] Valsts policijai noteiktās tiesības pieņemt lēmumu par nošķiršanu nevar interpretēt šauri un attiecināt tikai uz tiem gadījumiem, kad konstatēti reāli fiziski draudi, kas radījuši reālas sekas. Viens no policijas uzdevumiem ir nodrošināt, lai draudi nepārtop par administratīvi vai krimināli sodāmu vardarbību.

[3.3] Tiesību normas nenosaka konkrētus kritērijus vērtējuma pierādīšanai par personas, kura rada draudus, potenciālajām iespējām izteiktos draudus izpildīt vai neizpildīt. Valsts policijas ieskatā, policijai piešķirtās tiesības primāri jāizmanto, lai vardarbību novērstu.

Motīvu daļa

[4] Izskatāmajā lietā ir pārbaudāms, vai apgabaltiesa, atzīstot par prettiesisku Lēmumu, ir pareizi iztulkojusi un piemērojusi atbilstoši tā mērķim likuma „Par policiju" 12.panta pirmās daļas 10.[1]punktu un noteikumu Nr. 161 normas, kā arī, vai tiesa nav pieļāvusi procesuālo tiesību normu pārkāpumus.

[5] Likuma „Par policiju" 12.panta pirmās daļas 10.[1]punktā noteiktas policijas darbinieka tiesības, proti, ja pastāv tūlītēji draudi, ka persona, kas atrodas mājoklī vai tā tuvumā, var nodarīt kaitējumu šajā mājoklī pastāvīgi dzīvojošas personas (turpmāk – aizsargājamā persona) dzīvībai, brīvībai vai veselībai, uz rakstveida pieteikuma pamata pieņemt lēmumu, kas uzliek par pienākumu pilngadīgai personai, kura rada draudus, atstāt mājokli, kur pastāvīgi dzīvo aizsargājamā persona, neatgriezties un neuzturēties šajā mājoklī un tā tuvumā (turpmāk – policijas lēmums par nošķiršanu) tuvāk par lēmumā noteikto attālumu uz laiku līdz astoņām dienām no lēmuma pieņemšanas brīža. Policijas lēmumā par nošķiršanu var noteikt arī aizliegumu personai, kas rada draudus, kontaktēties ar aizsargājamo personu.

Savukārt noteikumos Nr. 161 ir noteikta kārtība, kādā pieņem, paziņo un izpilda policijas lēmumu, ar ko uzliek pienākumu personai, kas rada draudus mājoklī pastāvīgi dzīvojošai personai, atstāt mājokli, kur pastāvīgi dzīvo aizsargājamā persona, neatgriezties un neuzturēties minētajā mājoklī un tā tuvumā, kā arī policijas lēmuma par nošķiršanu veidlapas paraugs.

[6] Likumprojekta „Grozījumi likumā „Par policiju"" sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojumā (anotācija) norādīts, ka likumprojekta mērķis ir kopā ar grozījumiem Civilprocesa likumā radīt mehānismu, lai personas personiskās tiesības (tiesības uz dzīvību, brīvību, personas neaizskaramību, veselību, dzimumneaizskaramību, privātās dzīves, mājokļa un korespondences neaizskaramību) būtu iespējams aizsargāt arī ar pagaidu civilprocesuāliem līdzekļiem – kā tas ir paredzēts daudzās Eiropas un arī citās pasaules valstīs. [..] Likumprojekts rada jaunas tiesības Valsts policijai un pašvaldības policijai izsaukuma uz mājsaimniecību laikā. Proti, likumprojekts paredz tiesības policijai uz rakstveida pieteikuma pamata gadījumos, kad pastāv tūlītēji draudi, ka persona, kas atrodas mājoklī vai tā tuvumā, varētu nodarīt kaitējumu citas personas, kas pastāvīgi dzīvo šajā mājoklī, brīvībai vai veselībai, pieņemt lēmumu, kas uzliek par pienākumu personai, kas rada draudus, atstāt, neatgriezties un neuzturēties mājoklī vai neuzturēties mājokļa tuvumā (policijas lēmums par nošķiršanu) uz laiku līdz septiņām dienām no lēmuma pieņemšanas brīža. [..] Šis būs papildu instruments policijai, saņemot izsaukumu uz mājsaimniecību, pēc aizsargājamās personas pieteikuma augsta riska apdraudējuma gadījumos tūliņ izolēt vardarbīgo personu no mājsaimniecības. [..] Šāds risinājums izvēlēts, lai jau policijas izsaukuma brīdī varētu risināt jautājumus saistībā ar cietušās personas aizsardzību, ja netiek ierosināts kriminālprocess (*11.Saeimas likumprojekta Nr. 613/Lp11 „Grozījumi likumā „Par policiju"" sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija) Pieejams: https://titania.saeima.lv/LIVS11/saeimalivs11.nsf/0/45F6C5E93A28BBA3C2257B35002E1B6F?OpenDocument*).

Tāpat jāņem vērā, ka atbilstoši likuma "Par policiju" 12.[1]panta ceturtajai un piektajai daļai lēmums par nošķiršanu stājas spēkā tā pieņemšanas brīdī un ir izpildāms nekavējoties, kā arī lēmuma apstrīdēšana vai pārsūdzēšana neaptur tā darbību.

No minētā Senāts secina, ka likumdevējs, līdzsvarojot sadzīviskā konfliktā iesaistīto personu intereses, ir izšķīries par labu nepieciešamībai aizsargāt vardarbībā iespējami cietušo personu tiesības. Tādējādi iespējami cietušās personas tiesības uz dzīvības un veselības aizsardzību prevalē pār iespējami bīstamās personas īslaicīgu pārvietošanās un kontaktēšanās brīvību ierobežojumu. Likumsakarīgi arī policijai, novērtējot nepieciešamību pieņemt lēmumu par nošķiršanu, jāvadās no piesardzības principa apsvērumiem, un neviennozīmīgi vērtējamās situācijās šaubas var tikt tulkotas par labu pagaidu aizsardzības līdzekļu piemērošanai.

Arī Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir norādījusi, ka varas iestādēm ir nekavējoties jāreaģē uz apgalvojumiem par iespējamo vardarbību ģimenē. Iestādēm, veicot autonomu, proaktīvu un visaptverošu riska novērtējumu, ir jānosaka, vai pastāv reāls un tūlītējs apdraudējums viena vai vairāku identificētu vardarbības upuru dzīvībai. Riska realitāte un tūlītējība ir jānovērtē, pienācīgi izvērtējot konkrētās situācijas specifiskos apstākļus. Ja riska novērtējuma rezultāts ir reāls un tūlītējs dzīvības apdraudējums, iestājas iestāžu pienākums veikt preventīvus operatīvos pasākumus. Šādiem pasākumiem jābūt piemērotiem un samērīgiem ar novērtētā riska līmeni (*sk., piemēram, Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2021.gada 15.jūnija sprieduma lietā "Kurt v. Austria", pieteikuma Nr. 62903/15, 190.punktu*)

[7] Apgabaltiesa, pārbaudot Lēmuma pamatojumu atzinusi, ka tas neatbilst likuma „Par policiju" un noteikumu Nr. 161 prasībām, proti, pieteicēja viedokļa neuzklausīšana pirms sākotnējā lēmuma pieņemšanas par notikuma būtību un raksturu, kā arī strīdus apstākļu nenoskaidrošana konkrētajā gadījumā uzskatāma par procesuālu pārkāpumu, kas varēja ietekmēt sākotnējā lēmuma pieņemšanas nepieciešamības izvērtējumu.

Pamatojot policijas rīcības tiesiskumu, Valsts policija kasācijas sūdzībā norāda, ka rūpības pienākums ir jāinterpretē tā, lai institūcijām neuzliktu neiespējamu vai nesamērīgu nastu, jo īpaši, ņemot vērā grūtības, kas saistītas ar policijas darbu modernajā sabiedrībā. Rūpības pienākums ir pārkāpts, ja institūcijas zināja vai tām vajadzēja zināt, ka trešās personas noziedzīgā darbība rada reālu un tiešu attiecīgās personas dzīvības apdraudējumu, bet neveica institūcijas kompetencē esošus pasākumus apdraudējuma novēršanai.

Senāts piekrīt tam, ka policijas darbs ir saistīts ar nepieciešamību ātri un adekvāti reaģēt uz iespējamo personas dzīvības vai veselības apdraudējumu, objektīvi noskaidrot lietas apstākļus, savākt un procesuāli nostiprināt pierādījumus, turklāt policijas funkciju īstenošana nevar tikt pārmērīgi ierobežota ar formālu prasību izpildi. Arī Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir atzinusi, ka Eiropas cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 2. pants noteiktos, skaidri definētos apstākļos var paredzēt, ka institūcijām ir pienākums veikt preventīvus pasākumus, lai aizsargātu personu, kuras dzīvība ir pakļauta citas personas noziedzīgo darbību radītam riskam. Paturot prātā grūtības, kas saistītas ar policijas darbu modernajās sabiedrībās, cilvēka darbības neparedzamību un ar rīcību saistītās izvēles, kas jāizdara attiecībā uz prioritātēm un resursiem, tiesa uzskatīja, ka šāds pienākums ir jāinterpretē tā, lai institūcijām neuzliktu neiespējamu vai nesamērīgu nastu (*sk. Eiropas cilvēktiesību tiesas Lielās palātas 1998.gada 28.oktobra sprieduma lietā "Osman v. The United Kingdom", pieteikuma Nr. 23452/94, 115.-116.punktu*).

Noteikumu Nr. 161 4.punktā ir detalizēti noteiktas tās policijas darbības, kas ir jāfiksē un attiecīgi jādokumentē, ierodoties iespējami aizsargājamās personas mājoklī. Iesaistīto personu iztaujāšana un apstākļu virspusēja noskaidrošana var sniegt nepieciešamo informāciju par notikuma patiesajiem apstākļiem, kā arī palīdzēt nošķirt maznozīmīgus sadzīviskus konfliktus no patiesa apdraudējuma situācijām. Likumdevēja noteiktās prasības nav uzskatāmas par neiespējamu vai nesamērīgu nastu, un šo prasību neievērošana var kalpot par pamatu policijas lēmuma par nošķiršanu tiesiskuma apstrīdēšanai.

Vienlaikus Senāts atzīst, ka, ierodoties sadzīviska konflikta notikuma vietā, policijas darbiniekiem jāiesaistās emocionāli saspringtu un pat iespējami agresīvu personisko attiecību risināšanā. Šādā situācijā var būt apgrūtināta visu lietas objektīvo apstākļu noskaidrošana un fiksēšana procesuālos dokumentos. Procesuālie pārkāpumi ne vienmēr var tikt atzīti par pietiekamu pamatu policijas lēmuma par nošķiršanu atzīšanai par prettiesisku. Lai konstatētu būtisku procesuālu pārkāpumu, tiesai jāiegūst augsts pārliecības līmenis par apdraudējuma neesību, kā arī to, ka procesuālais pārkāpums varētu pēc būtības ietekmēt lēmuma par nošķiršanu pieņemšanu.

[8] Apgabaltiesa ir konstatējusi, ka policijas darbinieki pirms sākotnējā lēmuma pieņemšanas nav ieguvuši pieteicēja paskaidrojumu, tādējādi pārkāpjot noteikumu Nr. 161 6.2.apakšpunkta prasības. Tāpat tiesa konstatējusi, ka sākotnējā lēmumā norādīti tādi apstākļi, uz kuriem /pers. B/ nemaz nav norādījusi, proti, to, ka pieteicējs spārdījis dzīvokļa durvis, draudējis ar izrēķināšanos, nav ļāvis iziet no dzīvokļa. Novērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa atzina, ka policijas inspektors nebija ieguvis pietiekamu informāciju, lai secinātu, ka /pers. B/ ir saskārusies ar tūlītējiem draudiem viņas dzīvībai, brīvībai vai veselībai.

Senāts nepiekrīt kasācijas sūdzībā norādītajam, ka tiesa ir šauri tulkojusi likuma „Par policiju" 12.panta pirmās daļas 10.[1]punktā noteikto policijas darbinieku tiesību apjomu.

Tiesas prasība policijas darbiniekam ievērot likumā noteiktās prasības, kas nepieciešamas policijas lēmuma par nošķiršanu pieņemšanai, nevar tikt uzskatītas par minētās tiesību normas šauru iztulkošanu. Vienlaikus Senāts atgādina, ka šādu lietu izskatīšanā minētā likuma norma piemērojama iepriekš šā sprieduma 6. un 7.punktā minēto principu gaismā, kā arī konstatē, ka izskatāmajā lietā ir pretrunīgi apstākļi, par kuriem apgabaltiesas spriedumā nav sniegts skaidrs novērtējums. Apgabaltiesa ir konstatējusi, ka nav saprotams, kāpēc policijas darbinieks ir nonācis pie secinājuma, ka pieteicējs ar savu rīcību ir radījis tūlītējus draudus savas sievas veselībai un dzīvībai. Tāpat tiesa ir konstatējusi, ka pastāv pretrunas pieteicēja sievas un liecinieku paskaidrojumos. Abas tiesu instances lietu ir izskatījušas rakstveida procesā, līdz ar to apgabaltiesa nav izmantojusi iespēju nopratināt policijas darbinieku, lai noskaidrotu apstākļus, kas bija pamatā policijas lēmuma par nošķiršanu pieņemšanai. Tāpat tiesa nav izmantojusi iespēju nopratināt lietā iesaistītās personas un lieciniekus un nav noskaidrojusi viņu paskaidrojumos konstatēto pretrunu cēloņus. Tādējādi apgabaltiesas spriedumā ietvertie apsvērumi neļauj izdarīt skaidru secinājumu par visiem lietas faktiskajiem apstākļiem apdraudējuma faktu sākotnējā lēmuma pieņemšanas brīdī.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo daļu tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Senāts konstatē, ka izskatāmajā lietā apgabaltiesas spriedums nav pamatots uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, tāpēc tas ir atceļams un lieta nododama jaunai izskatīšanai minēto trūkumu novēršanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

Atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 28.aprīļa spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.
Atmaksāt Valsts policijai drošības naudu 70 euro.
Spriedums nav pārsūdzams.

A. Guļāns D. Mita L. Slica